

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

**nr. 6464 van 27 januari 2011
in de zaak A. 198.618/XIV-32.706**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Selma Benkhelifa
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 51.395 van 22 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 4 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, blijkt uit de punten 2.11 en 2.12 van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde genderaspecten zoals

die zich voordoen in haar land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat verzoekster haar profiel als “alleenstaande vrouw” niet aannemelijk maakt, zij niet aantoont dat zij zich in een kwetsbare positie zou bevinden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, zij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk maakt om tot een correcte inschatting te komen van haar familiale situatie en zij nalaat aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als in het door haar neergelegde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 10 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, maakt zij geen schending van die bepaling aannemelijk. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Waar verzoekster in het tweede middel aanvoert dat het bestreden arrest zich beperkt tot het op algemene wijze bekritisieren van de aangebrachte bewijzen zonder een poging te doen ze te controleren en zonder enig bewijs te leveren dat ze vals zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in beroepen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volle rechtsmacht beschikt. In het bestreden arrest wordt omstandig weergegeven waarom de stukken niet overtuigen en het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Voor het overige beoogt verzoekster met het tweede middel een nieuwe beoordeling van het risico op vervolging. Deze vraag betreft de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals in de behandeling van het eerste middel reeds werd aangehaald, verwijst het bestreden arrest onder punt 2.11 naar het neergelegde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening dat verzoekster niet aantoont dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

Met het vierde middel tracht verzoekster een nieuwe beoordeling van haar behoefte aan subsidiaire bescherming te bekomen. Dergelijke vraag raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd

is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in de punten 2.14.1 tot 2.14.4 van het bestreden arrest onderzocht of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster gaat echter voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. Het vijfde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.